

KARIN SLAUGHTER

MOZAIKA
LŽÍ

A movie poster for the film 'Mosaic of Lies' by Karin Slaughter. The background is a dark, textured surface. In the center, a woman's face is shown in profile, looking to the right. Her face is partially obscured by a large, cracked glass pane that has shattered, with many sharp, radiating cracks. The title 'KARIN SLAUGHTER' is written in large, bold, red, distressed capital letters at the top. Below it, the title 'MOZAIKA LŽÍ' is written in white, serif capital letters, with 'LŽÍ' on a separate line.

Mozaika lží

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Karin Slaughter

Mozaika lží – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MOZAIKA LŽÍ

Karin Slaughter

MOZAIKA LŽÍ

PŘEKLAD

KRISTÝNA KUČEROVÁ

Český název: Mozaika lží
Název anglického originálu: Pieces of Her
Autorka: Karin Slaughter
Překlad: Kristýna Kučerová
První vydání: HarperCollinsPublishers, 2018
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2018 by Karin Slaughter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa
2018

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Cover design: © CaderónStudio
Cover Illustration source: Shutterstock

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3355-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-3356-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-3357-6 (PDF)

Všem čtenářům knížek HarperCollins

*Jsem Nikdo! A kdo jste vy?
Jste též Nikdo – jak já?
Pak je nás tedy pár!
Však pst! – sic vyštvou oba dva!
Jak hrozné – býti osobnost!
Jak sprosté, zas a zas
volat své jméno s hlasy žab
Na zbožňující hráz!*

Emily Dickinsonová

PROLOG

Po všechny ty roky ho zároveň milovala i nenáviděla oním dětským způsobem, jímž nenávidíme to, co nemůžeme ovládat. Byl tvrdohlavý a pitomý a krásný, což ho předurčovalo ke strašné spoustě chyb, jichž se neustále dopouštěl, pořád dokola, protože nač zkoušet nové, když ty staré tak skvěle fungovaly v jeho prospěch?

Byl také okouzlující. A to byl ten problém. Okouzлил ji. Rozzuřil ji. A pak ji zase okouzлил, takže nevěděla, kdo z nich dvou je had a kdo krotitel.

Plul na lodi ze svého kouzla a vzteku, ubližoval lidem a nacházel nové věci, které ho zajímaly víc, takže ty staré nechával polámané za sebou.

A pak najednou to kouzlo přestalo působit. Tramvaj, která vykolejila. Vlak bez strojvůdce. Chyby se nedaly odpustit, podruhé už nešly přehlédnout a potřetí měly strašlivé následky – smrt člověka, rozsudek smrti pro jiného a nakonec téměř přišel o život další člověk. Ona sama.

Jak může stále milovat člověka, který se ji pokusil zničit?

Když byla s ním – a během toho dlouhého období, kdy upadal v nemilost, s ním rozhodně byla –, běsnili a bouřili se proti systému. Pečovatelské domy. Úrazová pohotovost. Blázinec. Špína. Personál, co zanedbává pacienty. Zřízenci, kteří pevně utahují svěrací kazajky. Ošetřovatelky, které se prostě dívají na druhou stranu. Lékaři, co šmelí s prášky.

Moč na podlaze. Výkaly na stěnách. Chovanci, spoluvězni, kteří provokují, chtějí, bijí, koušou.

Záblesk vzteku, nikoli nespravedlnost, ho vzrušoval ze všeho nejvíc. Neobvyklost nové spravedlivé věci. Možnost ničit. Nebezpečná hra. Hrozba násilí. Příslib slávy. Jejich jména v titulcích. Jejich spravedlivé skutky ve slovech žáků ve školách, kteří dostávají lekci o změně.

Penny, niklák, deseták, čtvrták, dolarovka...

Jednu věc ale tajila, jediný hřích, k němuž se nikdy nepřizná – to ona zažehla první jiskru.

Vždycky věřila – hluboce a s přesvědčením –, že jediným způsobem, jak změnit svět, je ho zničit.

20. SRPNA 2018

„Andrea,“ oslovila ji matka. A pak, aby vyhověla prosbě vyslovené snad už tisíckrát, řekla: „Andy.“

„Mami...“

„Nech mě domluvit, zlato.“ Laura se odmlčela. „Prosím.“

Andy přikývla a připravila se na dlouho očekávanou přednášku. Dnes je jí oficiálně jednatřicet let. Její život stagnuje. Musí se začít rozhodovat sama, a ne jen plynout s proudem.

„Je to moje chyba,“ řekla Laura.

Andy cítila, jak se jí okoralé rty údivem rozevírají. „Co je tvoje chyba?“

„Že jsi tady. V pasti.“

Andy rozpřáhla ruce a ukázala na restauraci. „V Rise-n-Dine?“

Matka přejela očima z temene Andyiny hlavy k rukám, které nervózně dopadly zpátky na stůl. Špinavé hnědé vlasy svázané v neupraveném culíku. Tmavé kruhy pod unavenými očima. Nehty okousané do krve. Kosti zápěstí jako ostré výběžky. Pleť, normálně bledá, nyní sinalá jako voda, v níž se vařily párky.

Do katalogu nedostatků se dal zahrnout i pracovní oděv. Tmavě modrá uniforma na Andy visela jako pytel. Trčící stříbrný odznak přišitý na náprsní kapse – palma symbolizující Belle Isle lemovaná nápisem POLICEJNÍ DISPEČINK. Skoro policajtko, ale ne tak úplně. Skoro dospělá, ale ne tak úplně. Andy proseděla pět nocí v týdnu v tmavé vlhké

místnosti s dalšími čtyřmi ženami, přijímala hovory na čísle 911, ověřovala espézetky a řidičské průkazy a přiřazovala případům čísla. Pak se kolem šesté ranní doplížila zpátky do matčina domu a většinu času, kdy měla být vzhůru, prospala.

„Nikdy jsem ti neměla dovolit, aby ses vracela,“ řekla Laura.

Andy stiskla rty. Upírala oči na zbytky žlutých vajec na talíři.

„Holčičko moje.“ Laura se natáhla přes stůl, vzala dceru za ruku a čekala, až zvedne hlavu. „Vytrhla jsem tě z tvého života. Byla jsem vyděšená a sobecká.“ Matce se do očí hrnuly slzy. „Nikdy jsem tě neměla tolik potřebovat. Nikdy jsem tě neměla o tolik žádat.“

Andy zavrtěla hlavou a sklopila oči k talíři.

„Zlato.“

Andy pořád vrtěla hlavou, protože jedinou další možností bylo promluvit, a kdyby promluvila, musela by říct pravdu.

Matka ji nežádala vůbec o nic.

Když jí Laura před třemi lety zavolala, Andy se zrovna blížila k tomu odpornému bytu ve třetím patře bez výtahu v Lower East Side a děsila se další noci v jednopokojové díře, o kterou se dělila se třemi holkami. Ani jednu neměla moc ráda, všechny byly mladší, hezčí a úspěšnější než ona.

„Rakovina prsu,“ pronesla tehdy Laura; nešeptala, nemlžila, svým typickým, klidným způsobem šla rovnou k věci. „Třetí stadium. Chirurg mi odstraní nádor, a dokud budu ještě v narkóze, provede biopsii lymfatických uzlin, aby vyhodnotil...“

Laura mluvila dál, podrobně popisovala, co ji čeká, s jistou odtažitou, vědeckou konkrétností, která Andy unikala, protože její schopnost zpracovávat slova momentálně odumřela. Slyšela spíš „prsr“ než „rakovina“ a okamžitě pomyslela na matčina velká ňadra. Schovaná v cudných jednoduchých

plavkách na pláži. Vykukující z výstřihu empírových šatů na oslavě Andyiných šestnáctých narozenin, která se nesla v duchu Jane Austenové. Uvězněná v měkkých košíčcích a zářných kosticích podprsenek LadyComfort, když seděla na pohovce ve své logopedické ordinaci a pracovala s pacienty.

Laura Oliverová nebyla žádná sexbomba, ale patřila k ženám, o nichž muži říkali, že jsou moc pěkně stavěné. Anebo to říkaly ženy, nejspíš v minulém století. Laura si nepotrpěla na make-up a perly, ale z domu vždycky odcházela s upravenými šedými vlasy, v dokonale nažehlených plátěných kalhotách a v čistém a stále pružném prádle.

Andy většinu dní vůbec neopouštěla byt. Neustále se musela vracet pro něco, co zapoměla, třeba mobil nebo služební odznak, jednou dokonce i tenisky, prostě vyšla před dům v pantoflích.

Kdykoli se jí v New Yorku ptali, jaká Laura je, pokaždé jí napadla věta, jíž Laura charakterizovala svou vlastní matku. *Vždycky ví, kde má víčka k miskám Tupperware.*

Andy se ani neobtěžovala zapínat tašku.

Tehdy v telefonu, dvanáct set kilometrů daleko, byl Laurin přerývaný nádech jediným náznakem, že je to pro ni těžké. „Andreo?“

Andyiny uši, v nichž bzučely zvuky New Yorku, se soustředily znovu na matčin hlas.

Rakovina.

Andy se pokusila aspoň zabručet. Nedokázala to. Byl to šok. Byl to strach. Byl to neskutečný děs, protože svět se najednou přestal točit a všechno – nezdary, zklamání, hrůza Andyiny newyorské existence posledních šesti let – ustoupilo jako couvající vlna tsunami. Věci, které nikdy neměly vyplout na povrch, před ní najednou stály naprosto odhalené.

Matka má rakovinu.

Možná umírá.

Může umřít.

Laura pokračovala: „Takže chemoterapie, která bude podle všeho hodně náročná.“ Byla zvyklá vyplňovat Andyino zdlouhavé mlčení a už dávno se naučila, že veškeré výčitky na toto téma obvykle skončily hádkou, nikoli pokračováním civilního rozhovoru. „Pak budu brát jeden prášek denně, to je všechno. Sedmdesát procent žen přežije pět let, takže v podstatě není čeho se bát, jen je potřeba tím projít.“ Pauza na nádech anebo snad naděje, že Andy už je připravená promluvit. „Je to dobře léčitelné, zlato, nechci, aby sis dělala starosti. Zůstaň, kde jsi. Stejně nemůžeš nic dělat.“

Zatroubilo auto. Andy zvedla hlavu. Stála jako socha na přechodu. Vykročila. Telefon ji pátil do ucha. Bylo po půlnoci. Pot jí stékal po zádech a řinul se z podpaží jako rozpuštěné máslo. Slyšela přehrávaný smích ze sitcomu, tukařící sklenice, anonymní pronikavé volání o pomoc, všechny ty zvuky, které se naučila nevnímat během prvního měsíce života ve městě.

Její mlčení bylo už příliš dlouhé. Nakonec se matka ozvala: „Andreo?“

Andy otevřela ústa, aniž tušila, jaká slova z nich vyjdou. „Zlatíčko?“ hlesla matka, stále trpělivá, velkorysá a laskavá ke každému, koho kdy potkala. „Slyším hluk z ulice, jinak bych si myslela, že se spojení přerušilo.“ Znovu se odmlčela. „Andreo, já opravdu potřebuju, abys vnímala, co ti říkám. Je to důležité.“

Andy měla ústa pořád otevřená. Zápach kanalizace, který jako choroba zaplavoval její čtvrt, se jí přilepil na nosní sliznici jako rozvařené špagety připlácnuté na kuchyňskou skříňku. Zatroubilo další auto. Další žena volala o pomoc. Další pramínek potu se jí valil dolů po zádech a studil ji za gumičkou spodního prádla, jehož elastická látka byla roztržená v místě, kam jí zajel palec, když si kalhotky sundávala.

Andy si stále nedokázala vzpomenout, jak se jí podařilo vytrhnout z apatie, ale pamatovala si slova, která nakonec matce řekla: „Jedu domů.“

Po šesti letech ve městě se neměla čím chlubit. Tři zaměstnání, která vykonávala na poloviční úvazek, ukončila esemeskou. Průkazku na metro věnovala ženě bez domova, která jí poděkovala a pak na ni začala řvát, že je zasraná kurva. Do kufru si našly cestu jen ty nejnuttnější věci: oblíbená trička, obnošené džíny, několik knížek, které přežily nejen cestu z Belle Isle, ale i další stěhování do stále odpornějších bytů. Rukavice, prošíváný zimní kabát a chlupaté klapky na uši doma potřebovat nebude. Ani se nenamáhala svléknout a vyprat povlečení na staré chesterfieldské pohovce, která jí sloužila jako postel. Za úsvitu, necelých šest hodin po matčině telefonátu vyrazila na letiště LaGuardia. Andyin život v New Yorku skončil pouhým mrknutím oka. Jediné, co nechala třem mladším a úspěšnějším spolubydlícím na památku, byl nedojezený sendvič Filet-O-Fish v lednici a nájem na příští měsíc.

To bylo před třemi lety. Ve městě strávila dvojnásobnou dobu. Andy se občas neudržela a na Facebooku prohlížela profily svých bývalých spolubydlících. Poměřovala se s nimi. A trpěla. Jedna se dostala do středního managementu v módním blogu. Druhá si založila firmu a vyráběla tenisky na zakázku. Třetí umřela po kokainovém mejdanu na jachtě nějakého boháče, a přesto si Andy nemohla pomoci – když v noci brala telefony a dohadovala se s dvanáctiletým děčkem, kterému připadalo zábavné volat na 911 a předstírat, že je zneužívané, připadalo jí, že to ve srovnání s bývalými spolubydlícími nikam nedotáhla.

Jachta, panebože.

Jachta.

„Zlato?“ Matka zaklepala na stůl, aby na sebe upozornila. Skupinky lidí, které sem přišly na oběd, už prořídly. Muž

usazený vepředu se na ni rozzlobeně podíval přes okraj novin. „Kdepak se touláš?“

Andy znovu natáhla paže a ukázala na restauraci, ale bylo to strojené gesto. Obě věděly, kde se toulá: necelých pět kilometrů od místa, kde se narodila.

Andy odjela do New Yorku s vírou, že tam konečně zazáří, jenomže nakonec vydávala přibližně stejné množství světla jako stará baterka zapomenutá v kuchyňské zásuvce. Nechtěla být herečkou ani modelkou, žádné obvyklé kliše. Nesnila o slávě. Toužila se pouze vyskytovat v blízkosti hvězd: osobní asistentka, holka, co chodí pro kafe, nosí rekvizity, maluje scénu, spravuje sociální média, patří k podpůrnému personálu, bez něhož se žádná hvězda neobejde. Chtěla se koupat v jejich záři. Být v centru dění. Znat lidi. Mít styky.

Profesor na Akademii výtvarného umění a designu v Savannah jí připadal jako vcelku dobrá známost. Okouzila ho svou vášní pro umění, tedy alespoň to tvrdil. Skutečnost, že ta slova pronesl, když spolu byli v posteli, tou dobou Andy nezažívala. Když aférku ukončila, její bohapusté tlachání o tom, že se potřebuje soustředit na kariéru, si ten chudák vyložil jako výhrůžku. Než mu stačila vysvětlit, že se nepokoušela z jeho uklouznutí vytěžit protekci, zatahal za nitky a sehnal jí místo asistentky scénografa jednoho představení u Broadwaye.

U Broadwaye!

Jen jednu ulici od *Broadwaye!*

Andy zbývaly dva semestry a získala by titul v oboru divadelní technologie. Zabalila si kufry a cestou na letiště jen rychle zamávala přes rameno.

Po dvou měsících představení stáhli kvůli zdrcujícím recenzím.

Všichni ostatní si rychle našli práci v jiných inscenacích, až na Andy, která se přizpůsobila obyčejnému newyorskému životu. Pracovala jako servírka, venčila psy, malovala nápisy

na obchody, po telefonu vymáhala dluhy, nosila balíčky, obsluhovala fax, vyráběla sendviče, strkala papír do kopírky bez podpory odborů, až se z ní nakonec stala nula, mrcha, co nechala nedojedený sendvič Filet-O-Fish v lednici a měsíční nájem na kuchyňské lince a utekla do té Prdele v Georgii, nebo odkud to sakra vůbec pocházela.

To jediné, co si Andy přivezla domů, byl ve skutečnosti poslední maličký střípek vlastní důstojnosti, o kterou teď přichází.

Zvedla oči od vajec.

„Mami.“ Musela si odkašlat, než se pustila do zpovědi. „Miluju tě za to, že to říkáš, ale není to tvoje vina. Máš pravdu, že jsem přijela domů, abych tě viděla. Ale zůstala jsem tu z jiných důvodů.“

Laura se zamračila. „Z jakých jiných důvodů? New York jsi milovala.“

New York jsem nesnášela.

„Vedlo se ti tam tak dobře.“

Topila jsem se tam.

„Ten kluk, co jsi s ním chodila, byl do tebe blázen.“

A do všech ostatních vagín v baráku.

„Měla jsi tam tolik přátel.“

Co jsem odjela, žádný se mi neozval.

„Aha,“ povzdechla si Laura. Seznam povzbudivých slov byl krátký, snad trochu zpytavý. Jako obvykle četla v Andy jako v knize. „Vždycky jsi chtěla být jiná, holčičko. Zvláštní. Jako člověk s neobvyklým darem, talentem. A pro mě a tátu jsi vždycky ta jediná.“

Andy měla chuť obrátit oči v sloup. „Díky.“

„Jsi nadaná. Jsi chytrá. A ještě víc. Jsi inteligentní.“

Andy si přejela rukama po obličejí, jako by se mohla z tohohle rozhovoru vymazat. Věděla, že je nadaná a chytrá. Problém byl, že v New Yorku byli nadaní a chytrí i všichni

ostatní. I kluk, co pracoval v baru na rohu, byl zábavnější, rychlejší a chytřejší než ona.

Laura trvala na svém. „Není nic špatného na tom být normální. Normální lidi vedou velmi smysluplné životy. Jen se podívej na mě. Člověk se nemusí zpronevěřit sám sobě, aby se měl dobře.“

„Je mi jednatřicet,“ řekla Andy, „a už tři roky jsem neměla opravdické rande. Dlužím šedesát tři tisíc dolarů na studentské půjčce, přitom jsem si titul nedodělala, a bydlím v jednopokojovém kamrlíku nad matčinou garáží.“ Vzduch se jí zastavil v nose, jak se pokusila nadechnout. Jakmile převedla dlouhý seznam do slov, kolem hrudníku se jí stáhla obruč. „Otázka zní, co jiného můžu dělat. Otázka zní, co dalšího ještě poseru.“

„Ty nic neposíráš.“

„Mami...“

„Zvykla sis cítit se mizerně. Člověk si zvykne na všechno a na špatné věci tím spíš. Ale jediný směr vede nahoru. Ze dna už není kam spadnout.“

„Neslyšela jsi o sklepích?“

„I ve sklepech je podlaha.“

„To je zem.“

„Zem je jen jiné slovo pro *podlahu*.“

„*Zem*, to je jako šest stop pod zemí.“

„Proč jsi pořád tak morbidní?“

Andy to podráždilo a cítila, že se jí jazyk brousí jako břitva. Spokla to. Už se s matkou nemohly hádat kvůli hodině nočního návratu, make-upu nebo upnutých džínách, a tak se přely o tomhle. Sklepy mají podlahy. Toaletní papír se z ruličky odmotává jen jedním směrem. Vidličky se do myčky skládají hroty nahoru. V samoobsluze se bere vozík, ne košík. Laura na kocoura volá „pane Perkinsi“, a on se přitom jmenuje pan Purkins.

„Nedávno jsem měla pacienta,“ začala Laura, „a přihodila se nesmírně zvláštní věc.“

Neočekávaná změna tématu byla jednou z osvědčených cest k příměří.

„Hodně zvláštní,“ provokovala Laura.

Andy zaváhala a pak kývnutím matku vyzvala, ať pokračuje.

„Přišel s Brocovou afázií. Pravostranná paralýza.“ Laura působila jako logopedka ve čtvrti na pobřeží, kde bydleli především důchodci. Většina jejích pacientů prodělala tu či onu formu mrtvice. „Předtím pracoval jako ajťák, ale na tom asi nezáleží.“

„A co na tom bylo zvláštní?“ zeptala se Andy, věrná své roli.

Laura se usmála. „Vyprávěl mi o svatbě svého vnuka a já neměla ani ponětí, co se mi pokouší říct, ale znělo to jako ‚modré semišky‘. A mně najednou hlavou proletěla vzpomínka na dobu, kdy umřel Elvis.“

„Elvis Presley?“

Laura přisvědčila. „Bylo to v sedmasedmdesátém, takže mi bylo čtrnáct a spíš než Elvise jsem tehdy poslouchala Roda Stewarta. V kostele jsme měli pár velmi konzervativních natupírovaných dámiček a ty si mohly oči vyplakat, že zemřel.“

Andy se zakřenila tak, jak se člověk kření, když ví, že mu něco uniká.

Laura jí úsměv oplátila. Mozek po chemoterapii, i když poslední dávku dostala už dávno. Zapomněla pointu příběhu. „Prostě jen taková legrační věc, na kterou jsem si vzpomněla.“

„Ty natupírované dámičky byly asi dost pokrytecké, ne?“ pokusila se Andy rozhýbat matčinu paměť. „Chci říct, Elvis byl přece děsně sexy, ne?“

„To je jedno.“ Laura ji poplácala po ruce. „Jsem tak vděčná, že tě mám. Dala jsi mi tolik síly, když jsem byla nemocná. A jsme si pořád tak blízké. Moc si toho vážím. Je to dar.“ Matce se roztrásl hlas. „Ale už je mi líp. A chci, abys žila svůj život. Chci, abys byla šťastná, a pokud nebudeš, tak abys aspoň našla uvnitř sebe klid. A myslím, že tady to nepůjde,

holčičko. Bez ohledu na to, jak moc bych ti to chtěla usnadnit, vím, že se to nestane, dokud to neuděláš ty sama.“

Andy zvedla oči ke stropu. Rozhlédla se po prázdném obchodáku. Nakonec se podívala na matku.

Laura měla v očích slzy. Zatřásla hlavou, jako by se z něčeho nemohla vzpamatovat. „Jsi úžasná. Víš to?“

Andy se nuceně zasmála.

„Jsi úžasná, protože jsi svá.“ Laura si přitiskla ruku na srdce. „Jsi nadaná a krásná a určitě si najdeš svoji cestu, láska moje, a bude to správná cesta, protože si ji vybereš sama.“

Andy cítila knedlík v krku. Do očí se jí draly slzy. Kolem panovalo ticho. Slyšela, jak jí krev šplouchá v žilách.

„Tak,“ zasmála se Laura; další obnošená taktika, jak zlehčit emočně vypjatou chvíli. „Gordon si myslí, že bych ti měla stanovit datum k vystěhování.“

Gordon. Andyin otec. Právník, co se zabývá fondy a nemovitostmi. Celý jeho život se skládal z termínů.

„Ale já ti žádný termín ani ultimátum dávat nebudu,“ pokračovala Laura.

Gordon miloval ultimáta.

„Jen chci říct, že pokud je tohle tvůj život,“ ukázala na skoro policejní a skoro dospěláckou uniformu, „tak ho přijmi. Se vším všudy. A pokud chceš dělat něco jiného,“ stiskla dceři ruku, „tak to dělej. Pořád jsi mladá. Nemáš hypotéku, vždyť ani nesplácíš auto. Jsi zdravá. Chytrá. Můžeš dělat, cokoli se ti líbí.“

„S tou studentskou půjčkou ne.“

„Andreo,“ prohlásila matka, „nechci být prorokem zkázy, ale když se budeš pořád apaticky motat v kruhu, brzy zjistíš, že je ti čtyřicet a provizoria už tě nebaví.“

„Čtyřicet,“ zopakovala Andy. S každým rokem, kdy se k této hranici blížila, jí to čím dál víc připadalo jako příšerná staroba.

„Tvůj otec by řekl...“

„Už to pusť, nebo slez z nočníku.“ Gordon vždycky Andy nabádal, aby se pohnula, něco se sebou udělala, aby *cokoli* udělala. Dlouho ze své letargie vinila právě jeho. Když máte oba rodiče akční a úspěšné, tak je přece lenost jistá forma vzpoury, ne? Tvrdohlavě, vytrvale volíte jednoduché cesty, když ty obtížné jsou tak... obtížné?

„Doktorko Oliverová,“ oslovila matku starší žena. Patrně jí vůbec nedošlo, že narušuje soukromou chvíli matky s dcerou. „Jsem Betsy Barnardová. Vloni jste pracovala s mým otcem. Chtěla jsem vám jen poděkovat. Děláte zázraky.“

Laura vstala a podala ženě ruku. „To je od vás milé, ale on to všechno dokázal sám.“ Naskočila do režimu, který měla Andy pro sebe pojmenovaný jako „režim uzdravující doktorky Oliverové“, a vyptávala se na otce dotyčné, ačkoli si očividně nepamatovala, o koho se jedná. Ale snažila se obstojně, takže žena vůbec nic nepoznala.

Laura kývla na Andy. „To je moje dcera Andrea.“

Betsy napodobila kývnutí, ale Andy ji moc nezajímala. Ve světle Lauřiny pozornosti jen zářila. Matku všichni milovali, ať byla v kterémkoli režimu: terapeutka, přítelkyně, podnikatelka, pacientka s rakovinou, matka. Měla v sobě jakousi nepoddajnou laskavost, která ale díky důvtipu a občas i jízlivému humoru nesklouzávala do přelázanosti.

Občas, obvykle po několika skleničkách, se Andy takhle chovala k cizím lidem, ale jakmile ji poznali blíž, většinou zařadili zpátečku. Možná právě v tom spočívalo Lauřino tajemství. Měla tucty, dokonce stovky přátel, ale ani jediný člověk neznal všechny její stránky.

„Ach!“ vykřikla Betsy. „Tak ráda bych vás seznámila se svou dcerou. Frank vám o ní určitě vyprávěl.“

„Určitě ano.“ Andy si všimla úlevy v Lauřině tváři; jméno toho chlapa opravdu zapomněla. Na zlomek vteřiny se přepnula do režimu matky a mrkla na Andy.

„Shelly!“ Betsy zběsile mávala na svou dceru. „Pojď se seznámit s paní, která pomohla zachránit tatkovu život.“

Neochotně se k nim dověkla velmi pohledná blondýnka. Sebevědomě si upravila dlouhé rukávy červeného trička s logem Georgijské univerzity. Bílý buldok na jejím hrudníku byl oblečený do stejného trička. Očividně si připadala trapně, stále byla ve věku, kdy člověk o matku stojí, jen když potřebuje peníze nebo útěchu. Andy si dobře pamatovala, jaké tohle věčné postrkování a popotahování je. Většinou se jí nedařilo se od něj oprostít tak, jak by si přála. Obecně platí, že matka je jediný člověk na světě, který řekne: „Máš hezký účes“, ale vy slyšíte: „Obvykle míváš příšerné vlasy, ale zrovna teď to docela ujde“.

„Shelly, tohle je doktorka Oliverová.“ Betsy majetnický popadla dceru pod paží. „Shelly na podzim nastupuje na Georgijskou. Vid', miláčku?“

„Taky jsem na Georgijské studovala,“ opáčila Laura. „Ale to bylo samozřejmě v dobách, kdy jsme si dělali poznámky na kamenné destičky.“

Shelly si musela připadat ještě trapněji, když se její matka hlasitě zasmála vyčpělému vtipu. Laura se pokusila situaci vyžehlit a zdvořile se dívky zeptala na obor studia, sny, plány. Tento typ všetečných otázek si v mládí berete jako osobní urážku, ale v dospělosti vám dojde, že to jsou jediné otázky, které vám ostatní dospělí dovedou položit.

Andy sklopila oči k poloprázdnému šálku s kávou. Připadala si nepochopitelně unavená. Noční směny. Nemohla si na ně zvyknout a zvládala je pouze díky tomu, že ve dne spala, což ovšem znamenalo, že nakonec kradla matce ze spíže burákové máslo a toaletní papír, protože neměla čas si zajít do obchodu. Asi proto Laura trvala na tom, že si spolu dají narozeninový oběd, nikoli snídani, protože tak se mohla Andy posléze vrátit do své jeskyně nad garáží a usnout před televizí.

Dopila kávu, která byla studená, takže jí vzadu na patře připadala jako drcený led. Rozhlédla se po servírce. Ta holka měla nos zabořený v mobilu. Kulatá ramena. V puse žvýkačku.

Andy potlačila kousavou nabroušenost a vstala od stolu. Čím byla starší, tím těžší pro ni bylo odolávat touze stát se tím, čím je její matka. Když o tom ale zpětně přemýšlela, Laura jí obvykle radila dobře: stůj rovně, jinak tě ve třiceti budou bolet záda. Nos lepší boty, nebo za to ve třiceti zaplatíš. Vybuduj si rozumné návyky, jinak toho budeš ve třiceti litovat.

Andy bylo jednatřicet. A platila tak moc, že už byla vlastně na mizině.

„Vy jste polda?“ Servírka konečně zvedla hlavu od telefonu.
„Hlavní obor divadlo.“

Dívka nakrčila nos. „Nevím, co to znamená.“

„Tak to jsme dvě.“

Andy si nalila kávu. Servírka na ni dál vrhala kradmé pohledy. Asi za to mohla ta policejní uniforma. Holka vypadala jako typ, který má v kabelce extázi nebo aspoň pytlík trávy. Andy k té uniformě taky neměla důvěru. Tu práci jí sehnal Gordon. Patrně doufal, že nakonec nastoupí ke sboru. Andy zprvu ta idea odpuzovala, protože v hlavě měla zakódované, že policajti jsou hajzlové. Pak jich několik poznala a došlo jí, že jsou to většinou slušné lidské bytosti, které se pokoušejí dělat zasranou práci. Rok pracovala na dispečinku a začala nenávidět celý svět, protože dvě třetiny hovorů pocházely od blbců, kteří nechápou význam slova „nouzová linka“.

Laura se stále bavila s Betsy a Shelly Barnardovými. Andy byla nesčetněkrát svědkem podobné scény. Nikdo nevěděl, jak se elegantně vypařit, a Laura byla příliš zdvořilá, aby je vypakovala. Andy místo ke stolu zamířila k velkému skleněnému oknu. Restaurace se nacházela na nejlepším místě obchodního centra Mall of Belle Isle, v rohu spodního

patra. Za promenádou se v blížící se bouři vzpínal Atlantik. Lidé venčili psy nebo jezdili na kolech po pruzích udusaného písku.

Belle Isle nebyl ani krásný, ani ostrov. Jen uměle vybudovaný poloostrov z doby, kdy v osmdesátých letech vojáci vybagrovali přístav. Jejich úmyslem bylo postavit neobydlenou přírodní bariéru proti hurikánům, ale stát si hned od začátku představoval pláž a dolarové bankovky. Do pěti let byla víc než polovina plochy zalitá betonem: plážové vily, činžáky, rodinné domky, nákupní centra. Zbytek zabraly tenisové kurty a golfové hřiště. Seveřané na penzi hráli celé dny tenis a golf, slunili se, za soumraku popíjeli martini a volali 911, když soused nechal moc dlouho popelnici na chodníku.

„Ježíšikriste,“ zašeptal kdosi nízkým, nepřátelským hlasem, ve kterém se však zároveň ozýval i náznak překvapení.

Atmosféra se změnila. Jinak se to popsat nedalo. Andy se vzadu na krku zjezily jemné chloupky. Zamrazilo jí v zádech. Rozšířily se jí nosní dírký. V ústech jí vyschlo. Oči jí slzely.

Ozval se zvuk, jako když se otevře plechovka s pitím.

Andy se otočila.

Ouško hrnečku jí vyklouzlo z prstů. Očima sledovala, jak šálek padá na podlahu. Střepy bílého porcelánu odskákaly po bílých dlaždicích.

Před chvílí tu ještě panovalo děsivé ticho, ale teď zavládl chaos. Křik. Pláč. Lidé běhali, krčili se, rukama si kryli hlavy.

Střely.

Prásk prásk.

Shelly Barnardová ležela na zemi. Na zádech. Paže rozhozené. Nohy zkroucené. Oči doširoka otevřené. Červené tričko vlhké, přilepené k hrudníku. Z nosu jí kapala krev. Andy sledovala rudý pramínek stékající po tváři do ucha.

Měla maličké náušnice s buldokem.

„Ne!“ sténala Betsy Barnardová. „N-“

Prásk.

Andy se dívala, jak zezadu z ženina krku stříká krev.

Prásk.

Betsyina lebka se na straně rozšklebila jako plastový sáček.

Padla na bok na zem. Na svou dceru. Na svou mrtvou dceru.

Mrtvá.

„Mami,“ zašeptala Andy. Laura už k ní běžela s nataženýma rukama a pokrčenými koleny. Měla otevřená ústa. Oči vytřeštěné strachy. Rudé kapky jí pokropily obličej jako pihy.

Andy narazila temenem do okna, vzápětí ji to stáhlo na zem. Cítila závan vzduchu z matčiných úst ve chvíli, kdy jí samotné pád vyrazil dech. Zatmělo se jí před očima. Zapraskalo to. Podívala se nahoru. V tabuli skla nad ní se objevila pavučina.

„Prosím!“ ječela Laura. Překulila se, klekla si a vstala. „Prosím, přestaňte.“

Andy zamrkala. Protřela si pěstmi oči. Do víček se jí zarylo cosi ostrého. Špína? Sklo? Krev?

„Prosím!“ křičela Laura.

Andy znovu zamrkala.

A ještě jednou.

Muž mířil matce na hrudník. Nebyla to policejní zbraň, ale revolver s bubínkem jako z Divokého západu. Muž byl i podobně oblečený – černé džíny, černá košile s perleťovými knoflíky, černá kožená vestička a černý kovbojský klobouk. Opasek mu visel nízko na bocích. A na něm pouzdro na revolver a dlouhá kožená pochva na lovecký nůž.

Byl hezký.

Mladý obličej bez vrásek. Mohl být tak ve věku Shelly, možná o maličko starší.

Jenomže Shelly byla mrtvá. Na žádnou univerzitu nepůjde. Už nikdy si nebude připadat trapně kvůli matce, protože i její matka je mrtvá.

A člověk, který je obě zavraždil, nyní mířil zbraní na Laurin hrudník.

Andy se posadila.

Laura měla jen jeden prs, levý, nad srdcem. O pravý ji připravil chirurg a ona na plastiku nešla, protože nesnesla pomyslení na dalšího lékaře, další operaci... a teď tu čelí vrahovi, který se chystá do jejího těla vpálit kulku.

„Ma-“ Slovo se Andy zadrželo v krku. Dokázala si ho jen myslet.

Mami.

„Nic se neděje.“ Laura se ovládala, mluvila klidně. Ruce vystrčila před sebe, jako by dokázaly zachytit střelu. Obrátila se na muže: „Teď už můžeš odejít.“

„Naser si.“ Očima zaletěl k Andy. „Kde máš pistoli, ty zkurvená svině?“

Andy se stáhly všechny svaly v těle. Cítila, jak se smršťuje do kuličky.

„Nemá pistoli,“ řekla Laura stále klidným hlasem. „Je sekretářka na policejní stanici. Není policajtká.“

„Vstaň!“ zařval na Andy. „Vidím tvůj odznak. Vstaň, svině. A dělej svou práci.“

„To není odznak,“ opáčila Laura. „Jen logo. Zůstaň v klidu.“ Pomalu spouštěla ruce stejným pohybem, jakým kdysi ukládala Andy večer do postýlky. „Andy, poslouvej mě.“

„Vy poslouvejte mě, krávy zasraný!“ Muži tekly z úst sliny. Zamával zbraní ve vzduchu. „Vstaň, svině. Jsi na řadě.“

„Ne.“ Laura mu zastoupila cestu. „Já jsem na řadě.“

Muž se znovu podíval na Lauru.

„Zastřel mě.“ Laura mluvila s neochvějnou jistotou. „Chci, abys mě zastřelil.“

Masku vzteku, která se mu zračila v obličejí, rozbořil zmatek. Tohle neplánoval. Lidi měli být vyděšení, ne se dobrovolně hlásit.

„Zastřel mě,“ zopakovala.

Přes Lauřino rameno pohlédl na Andy a pak zpátky.

„Udělej to,“ řekla Laura. „Zbýl ti jenom jeden náboj. Víš to. Do téhle zbraně se jich vejde pouze šest.“ Zvedla ruce, vztyčila čtyři prsty na levé a jeden prst na pravé. „Proto jsi ještě nestiskl kohoutek. Máš poslední náboj.“

„Nevíš...“

„Jen jeden.“ Mávala palcem, který představoval šestou střelou. „Až mě zastřelíš, tak odsud moje dcera uteče. Vid', Andy?“

Cože?

„Andy,“ zopakovala matka. „Musíš utéct.“

Cože?

„Nestihne tak rychle dobít, aby ti ublížil.“

„Kurva!“ zaječel muž ve snaze získat zpátky svůj vztek. „Nehejbejte se! Ani jedna!“

„Andy.“ Laura udělala krok ke střelci. Kulhala. Z díry v plátěných kalhotách prosakovala krev. Čouhalo z ní cosi bílého. Jako kost. „Poslouchej mě, zlato.“

„Řek sem ani hnout!“

„Projdeš dveřmi do kuchyně.“ Lauřin hlas zůstával klidný. „Vzadu je východ.“

Cože?

„Přestaň, babo. Obě dvě.“

„Musíš mi věřit,“ řekla Laura. „On nestihne včas dobít.“

Mami.

„Vstaň.“ Laura udělala další krok dopředu. „Povídám ti, vstaň.“

Mami, ne.

„Andreo Eloise.“ Tohle byl hlas matky, ne maminky. „Vstaň. Hned teď.“

Andyino tělo konalo z vlastní vůle. Levé chodidlo na zem, pravá pata nahoru, prsty se dotkly podlahy. Sprinter ve startovních blocích.

„Nech toho!“ Muž trhnul pistolí směrem k Andy, ale Laura se pohybovala společně se zbraní. Cukl zpátky, ona se posunula a vlastním tělem chránila dceru. Kryla ji před posledním nábojem v pistoli.

„Zastřel mě,“ řekla Laura muži. „Do toho.“

„Do prdele.“

Andy zaslechla klapnutí.

Stiskl kohoutek? Úderník dopadl na střelu?

Pevně zavřela oči a rukama si zakryla hlavu.

Nic se ale nestalo.

Zbraň nevystřelila. Nikdo nevykřikl bolestí.

Podlaha. Země. Šest stop pod zemí.

Andy zvedla hlavu a zděsila se.

Muž rozepnul pouzdro na lovecký nůž.

Pomalou ho vytahoval.

Patnácticentimetrová ocel. Na jedné straně zubatá. Na druhé ostrá.

Zastrčil pistoli a přehodil si nůž do pravé ruky. Čepel nemířila nahoru, jako když držíte nůž na steak, ale dolů, jako když chcete někoho bodnout.

„Co s tím chceš dělat?“ zeptala se Laura.

Neodpověděl. Ukázal jí to.

Dva kroky vpřed.

Nůž se zvedl a pak sjel dolů k matčině srdci.

Andy byla ochromená, příliš vyděšená, aby cokoli udělala, jen pozorovala matku, jak umírá.

Laura vytrčila ruku, jako by mohla nůž odrazit. Čepel zajela přímo do středu dlaně. Ale ona se nezhroutila, nevykřikla. Prsty se jí ovinuly kolem rukojeti.

K žádnému boji nedošlo. Vraha to zaskočilo.

Laura mu vykroutila nůž z ruky, ačkoli jí dlouhé ostří stále čouhalo z dlaně.

Klopýtal dozadu.

Civěl na nůž a vystřelil paži dopředu.

Vteřina.

Dvě.

Tři.

Vtom si vzpomněl na pistoli u boku. Pravou rukou po ní sáhl. Sevřel ji v prstech. Kov hlavně se zaleskl. Levou rukou máchl dopředu, aby pistoli chytil do obou rukou a vpálil poslední náboj její matce do srdce.

Laura se mlčky rozpřáhla a zabodla mu čepel zprava do krku.

Prasklo to, jako když řezník odkrojí hovězí kýtu.

Ten zvuk se ozvěnou odrazil od rohů místnosti.

Muž zalapal po dechu. Ústa otevřená jako ryba. Oči vytřeštěné.

Hřbet Lauřiny ruky byl stále připíchnutý k jeho krku, uvězněný mezi rukojetí a ostřím.

Andy viděla, jak se matce pohybují prsty.

Něco cvaklo. Pistole se zachvěla, když se ji pokusil zvednout.

Laura promluvila, ale znělo to spíš jako vrčení než slova.

On pořád držel zbraň. Snažil se zamířit.

Laura vytrhla čepel z krku.

Krev, šlachy, chrupavka.

Nestříkalo to, ani nekapalo jako předtím. Z otevřené rány na hrdle se všechno valilo ven jako z protržené přehrady.

Černá košile ještě víc zčernala. Perletové knoflíky se barvily do různých odstínů růžové.

První spadla pistole.

Pak na podlahu klesla jeho kolena. Hrud'. Hlava.

Andy se mu dívala do očí, když padal.

Byl mrtvý, než se jeho tělo dotklo země.

V deváté třídě se Andy zabouchla do kluka, co se jmenoval Cletus Laraby a ironicky se mu říkalo Cleet. Měl jemné hnědé vlasy, uměl hrát na kytaru a při hodinách chemie býval nejchytřejší z celé třídy, a tak se Andy naučila taky drnkat na kytaru a předstírala, že ji baví chemie.

A skončila na školní vědecké soutěži: Cleet se přihlásil, Andy taky.

Předtím s ním nepromluvila ani slovo.

Nikdo nezpochybňoval, zda je moudré umožnit holce z dramatického kroužku, která přírodními vědami tak tak prolézala, přístup k dusičnanu amonnému a spínači zapalování, ale ze zpětného pohledu se zdálo, že Andyin zájem o něco jiného než o pantomimu doktorku Finneyovou patrně natolik potěšil, že přimhouřila obě oči.

Andyin otec byl z té zprávy rovněž nadšený. Gordon vzal Andy do knihovny a vybíral s ní knihy o strojírenství a projektování raket. Vyplnil formulář kvůli věrnostní kartě v místním obchodě pro kutily. U večere předčítal nahlas z publikací Americké asociace raketové techniky.

Kdykoli byla Andy v otcově domě, Gordon pracoval v garáži se smirkovým papírem a tvaroval křídla a kuželovité špičky, zatímco Andy u jeho ponku skicovala trup.

Andy věděla, že Cleetovi se líbí kapela Goo Goo Dolls, protože měl jejich samolepku na batohu, a tak začala vymýšlet, že by trup rakety mohl vypadat jako steampunkový

teleskop z videoklipu k písničce Iris. Pak ji napadlo, že by k němu přidala křídla, protože ta písnička se objevila ve filmu *Město andělů*, posléze se rozhodla, že na bok přidá ještě obličej Nicolase Cage, protože on v tom filmu anděla hrál, a nakonec dospěla k názoru, že tam namaluje Meg Ryanovou, jelikož Cleetovi určitě Meg Ryanová bude připadat mnohem zajímavější než Nicolas Cage.

Týden před soutěží musela Andy předat všechny poznámky a fotografie doktorce Finneyové, aby dokázala, že na projektu pracovala sama. Zrovna rozkládala na katedru pochybné důkazy, když dovnitř vešel Cleet Laraby. Andy musela sepnout ruce, aby se jí netřáslly, když se Cleet zastavil a začal dívat na fotky.

„Meg Ryanová,“ prohlásil Cleet. „Hustý. Vyhodíš tu krávu do povětří, že jo?“

Andy cítila, jak jí chladný poryv vzduchu otevírá ústa.

„Moje holka ten pitomej film miluje. Ten s andělama, že jo?“ Cleet jí ukázal samolepku na batohu. „Tu posranou písničku napsali do něj, kámo. Proto to tady mám, abych si pokaždý připomněl, že nikdy nesmím zaprodat svoje umění jako ty buzny.“

Andy se ani nepohnula. Nezmohla se na slovo.

Holka. Pitomej. Posranou. Kámo. Buzny.

Andy vystřelila ze třídy doktorce Finneyové bez poznámek, bez knih, dokonce i bez tašky. Prošla jídelnou až ke dveřím, které byly vždycky otevřené, aby personál z kuchyně mohl kouřit za kontejnerem.

Gordon bydlel dva kilometry od školy. Byl červen. V Georgii. Na pobřeží. Než se dostala k jeho domu, byla spálená od slunce a promočená od potu a slz. Popadla raketu s Meg Ryanovou a dvě zkušební s Nicolasem Cagem a vyhodila je do popelnice. Pak je polila náplní do zapalovače.

Krev.

Tolik krve.

Jonah Helsinger. Tak se vrah jmenoval. Andy to věděla, i když netušila, jak to ví. Slyšela to ve vysílačce, když jela s matkou v sanitce? Zmínili ho ve zprávách, ve řvoucí televizi, když Andy vedli do čekárny na příjmu? Uniklo ze rtů ošetřovatelkám, které ji doprovázely na chirurgické oddělení?

„Jonah Helsinger,“ zašeptal kdosi, jako se obvykle šeptá jméno člověka, který onemocněl rakovinou. „Vrah se jmenuje Jonah Helsinger.“

„Paní?“ Před Andy stála policistka ze Savannah.

„Já ne-“ Andy si pokusila vybavit, co jí říkala matka. „Já si nic nepamatuju.“

„Paní,“ zopakovala policistka, což bylo divné, protože byla určitě starší než Andy. „Nerada vás ruším, ale je tu nějaký pán. Říká, že je váš otec, ale...“

Andy se podívala do chodby.

U výtahů stál Gordon.

Vyskočila a rozběhla se k němu dřív, než o tom stihla přemýšlet. Gordon jí vyšel v ústrety, pevně ji sevřel v náruči a držel ji tak těsně, až cítila, jak mu v hrudi bije srdce. Zabořila tvář do bílé naškrobené košile. Přišel z práce v trojdílném obleku, který obvykle nosil. Nad čelem měl pořád brýle na čtení. Do kapsy košile si zastrčil pero Montblanc. Kov ji studil na uchu.

Od chvíle, kdy se rozpoutala střelba, se Andy pomalu rozkládala, ale v otcově náruči jí nervy povolily úplně. Rozplakala se a nedokázala se udržet na nohou. Gordon ji napolo donesl, napolo dotáhl k řadě židlí u stěny. Držel ji tak pevně, že mohla dýchat jen velmi mělce.

„Jsem tady,“ opakoval pořád dokola. „Jsem tady, holčičko. Jsem tady.“

„Tati,“ řekla, ale vyznělo to jako vzlyk.

„Všechno je v pořádku.“ Gordon ji hladil po vlasech. „Jsi v bezpečí. Všichni jsou už v bezpečí.“

Andy plakala dál. Plakala tak dlouho, až jí samotné začalo připadat, že je toho dost. Laura je naživu. Ano, staly se příšerné věci, ale Laura bude v pořádku. Andy bude taky v pořádku. *Musí* být v pořádku.

„Je to dobrý,“ mumlal Gordon. „Prostě to všechno pusť ven.“

Andy popotáhla. Pokusila se znovu najít klid. A znovu. Pokaždé, když jí připadalo, že už to přešlo, vzpomněla si na další detail – na zvuk výstřelu, jako když se otevře plechovka s pitím, na mlasknutí, když matka zabodla nůž do masa a kostí – a slzy se jí opět řinuly z očí.

„Je to dobrý,“ zopakoval Gordon a trpělivě ji hladil po hlavě. „Všichni jsou v pohodě, zlato.“

Andy si otřela nos. Roztřeseně se nadechla. Gordon se opřel, ale nepouštěl ji, a vyndal kapesník.

Andy si osušila slzy a vysmrkala se. „Promiň.“

„Nemáš se za co omlouvat.“ Gordon jí odhrnul vlasy z oka. „Jsi zraněná?“

Zavrtěla hlavou. Znovu se vysmrkala, až jí prasklo v uších. Zvuk zmizel.

Zavřela oči a cítila, jak se jí zmocňuje úleva.

„Dobrý?“ zeptal se Gordon. Jeho ruka ji hřála na zádech. Znovu se cítila ukotvená. „Jsi v pohodě?“

Andy otevřela oči. Nervy měla stále jako obnažené, ale musela otci říct, co se stalo. „Máma... měla nůž a ten chlap, ona...“

„Pst,“ sykl a přitiskl jí prst na rty. „Máma je v pořádku. Všichni jsme v pořádku.“

„Ale...“

Znovu jí položil prst na ústa, aby ji umlčel. „Mluvil jsem s doktorem. Máma se uzdraví. Ruka se jí zahojí. Noha taky.

Všechno je fajn.“ Povyτάhl obočí, mírně naklonil hlavu doprava, kde stála policistka. Telefonovala, ale bylo jasné, že je poslouchá.

„Jsi si jistá, že ti nic není?“ zeptal se Gordon dcery. „Prohlídli tě?“

Přisvědčila.

„Jsi prostě unavená, holčičko. Celou noc jsi byla v práci. Viděla jsi otrěsné věci. Ocitla ses v ohrožení života. A tvoje matka taky. Je pochopitelné, že jsi v šoku. Potřebuješ si odpočinout a počkat, až se ti vzpomínky poskládají zpátky.“ Mluvil odměřeným tónem a Andy došlo, že jí Gordon dává přesné instrukce. „Vid?“

Přikývla, protože i on přikyvoval. Proč jí radí, co má říkat? Mluvil s Laurou? Je matka v maléru?

Zabila člověka. Jasně, že je v maléru.

Policistka se na ni obrátila: „Mohla byste mi prosím poskytnout základní informace? Jméno, příjmení, adresu, datum narození a tak?“

„Já vám to nadiktuju.“ Gordon počkal, až si žena vyndá pero a blok, a pak spustil.

Andy se uvelebila v jeho ochranné náruči. Polkla tak ztěžka, až jí křuplo v krku.

A pak se poprvé na situaci podívala jako lidská bytost zvenčí, nikoli jako vyděšený účastník.

Tohle nebyla přestřelka dvou drogových dealerů na ulici, ani násilnický manžel, který nakonec překročil hranici. Bílý kluk zastřelil dvě bělošky a stal se obětí třetí v jednom z nejluxusnějších obchodních domů ve státě.

Z Atlanty i Charlestonu sem už patrně dorazily dodávky reportérů. Právníci začnou intervenovat ve prospěch rodin, obětí, vedení obchodáku, města i okresu, možná se do toho vloží i federálové. Sjedou se sem policejní sbory ze všech končin: z Belle Isle, ze Savannah, z okresu Chatham,

z Georgijského úřadu pro vyšetřování. Výpovědi svědků. Forenzní analýzy. Fotografie. Pitvy. Shromažďování důkazního materiálu.

Andyina práce na policejním dispečinku zahrnovala i přiřazování čísla případů k jednotlivým zločinům, takže často sledovala vyšetřování v řádu měsíců, někdy i let, než se dostaly k soudu. Snad nejlépe ze všech mohla vědět, že matčino jednání bude zkoumáno ze všech možných úhlů trestního systému.

Jako na povel výtah hlasitě pípнул. Kožený opasek policistky zavrzel, když si upravovala pistoli na boku. Dveře se otevřely. Do haly vešli muž a žena. On ve zmačkaném obleku, ona ve zmačkaném kostýmu. Oba s unaveným výrazem ve tváři. Muž byl plešatý a odulý, na nose se mu loupala sluncem spálená kůže. Žena s olivovou pletí a tmavými vlasy byla vysoká asi jako Andy a minimálně o deset let starší.

Andy se chtěla postavit, ale Gordon ji stáhl zpátky na židli.

„Slečno Oliverová.“ Žena vytáhla odznak a ukázala ho Andy. „Jsem detektiv seržantka Lisa Palazzolová. Tohle je detektiv Brant Wilkes. Jsme z policejního oddělení Savannah. Pomáháme kolegům z Belle Isle při vyšetřování.“ Zastrčila odznak do kapsy saka. „Potřebujeme si s vámi promluvit o tom, co se dnes dopoledne stalo.“

Andy otevřela ústa, jenomže si nedokázala vzpomenout, co má podle matky a Gordona říkat, a tak se uchýlila ke standardní reakci, to znamená, že zavřela pusy a nepřítomně zírala na osobu, která jí položila otázku.

„Nevybrala jste si nejlepší dobu, detektive,“ prohlásil Gordon. „Má dcera je v šoku. Není ve stavu, aby mohla vypovídat.“

Wikes nesouhlasně zavrčel. „Vy jste její otec?“

Andy pořád zapomínala, že Gordon je černocho a ona běloška, dokud jí to někdo nepřipomněl.

„Ano, detektive. Jsem její otec,“ řekl trpělivě Gordon. Na tohle byl zvyklý. Za ty dlouhé roky mnohokrát uklidňoval nervy úzkostlivým učitelkám, ustaraným prodavačkám a agresivní ochrance v obchodech. „Jsem Gordon Oliver, bývalý manžel Laury a Andrein adoptivní otec.“

Wilkes stáhl koutek úst, když mlčky přemýšlel o vysvětlení.

„Je nám opravdu líto, co se stalo,“ řekla Palazzolová, „pane Oliver, ale musíme Andree položit několik otázek.“

„Už jsem vám řekl, že v téhle chvíli není schopná o incidentu mluvit,“ zopakoval Gordon. Překřížil nohy, zcela nenuceně, jako by tohle celé byla jen formalita. „Andrea pracuje na dispečinku, což bezpochyby poznáte podle její uniformy. Je po noční. Velice unavená. Byla svědkem příšerné tragédie. Opravdu není ve stavu, aby mohla vypovídat.“

„Ano, *byla* to příšerná tragédie,“ souhlasila Palazzolová. „Tři lidé jsou mrtví.“

„A moje dcera mohla být čtvrtá.“ Gordon držel Andy ochranně kolem ramen. „Rádi se s vámi domluvíme na zítra a přijdeme na stanici.“

„Tohle je aktivní vyšetřování vraždy.“

„Podezřelý je mrtvý,“ připomněl policistce Gordon. „Čas vás netlačí, detektive. Jeden den navíc nic neznamená.“

Wilkes znovu zamručel. „Kolik vám je let?“

Andy si uvědomila, že otázka patřila jí.

„Je jí třicet jedna,“ odpověděl Gordon. „Dneska má narozeniny.“

Andy si najednou vzpomněla na Gordonu zprávu v hlasové schránce z dnešního rána – „Hodně štěstí zdraví“, falešně zazpívané hlubokým barytonem.

„Na to, aby za ni mluvil tatínek, je už trochu stará,“ ucedil Wilkes.

Palazzolová obrátila oči v sloup a řekla: „Slečno Oliverová, opravdu bychom byli rádi, kdybyste nám pomohla

dostat sled událostí na papír. Jste jediná svědkyně, která ještě nevyprávěla.“

Andy věděla, že to není pravda, protože Laura se zatím neprobrala z narkózy.

„Detektivové, pokud...“

„Jste její táta, nebo zasranej advokát?“ vyjel na něj Wilkes. „Protože vás klidně můžeme vyloučit z...“

Gordon vstal. Byl minimálně o třicet centimetrů vyšší než Wilkes. „Ano, náhodou jsem právník, pane Wilkesi, a mohu vás poučit o právech své dcery, která jí zaručuje ústava. Může tento výslech odmítnout anebo podat formální stížnost vašemu nadřízenému.“

Andy si všimla, jak muž těká očima sem a tam a ústa ho svrbí touhou Gordona zpražít.

„Brante, jdi se projít,“ vybídla kolegu Palazzolová.

Wilkes se nehýbal.

„Brante, no tak. Sejdeme se v bufetu. Dej si něco k jídlu.“

Wilkes se zadíval na Gordona jako nekastrovaný pitbul a pak oddusal pryč.

„Pane Olivero,“ začala Palazzolová, „chápu, že vaše dcera toho má dnes hodně za sebou, ale i když Savannah není zrovna ospalé město, na trojnásobnou vraždu tu nejsme zvyklí. Opravdu bychom potřebovali výpověď vaší dcery. Musíme zjistit, co se stalo.“

„Dvojnásobná vražda,“ opravil ji Gordon.

„Správně.“ Palazzolová na chvílku zaváhala, než pokračovala: „Posadíme se na to?“ Věnovala Andy smířlivý úsměv. „I já mám po noční. Dělán už osmnáct hodin v kuse a konec je pořád v nedohlednu.“ Než jí v tom mohl Gordon zabránit, přitáhla si židli. „Podívejte, povím vám, co vím, a pokud se na to Andrea bude cítit, může mi říct, co ví ona. Anebo ne. Tak jako tak se nás pokuste pochopit.“ Ukázala na vedlejší židli. „Je to dobrá nabídka, pane Olivero. Doufám, že ji nakonec přijmete.“

Andy zvedla hlavu k otci. Trojnásobná vražda? Dva zranění lidé? Proč měla pocit, že detektivové mezi zraněné nepočítají Lauru?

„Pane Olivere?“ Palazzolová poklepalala na opěradlo své židle, ale zůstávala stát. „Co vy na to?“

Gordon se podíval na Andy.

Tenhle pohled viděla už tisíckrát: *Víš, co jsem ti říkal.*

Andy přikývla. Pokud byla v něčem opravdu dobrá, tak v umění držet jazyk za zuby.

„Skvělé.“ Palazzolová se posadila a hlasitě přitom zaúpěla.

Gordon štouchl do Andy, aby si také sedla, takže se ocitl přímo před Palazzolovou.

„Dobře.“ Palazzolová si vytáhla zápisník, ale propisku ne. Listovala. „Střelec se jmenoval Jonah Lee Helsinger. Osmnáct let. Poslední ročník střední školy. Přednostně přijat na Floridskou státní univerzitu. To děvče byla Shelly Anne Barnardová. Do restaurace přišla s matkou Elizabeth Barnardovou, jinak také Betsy. Jonah Lee Helsinger je... byl... bývalý přítel Shelly. Podle jejího otce se Shelly s Helsingerem před dvěma týdny rozešla. Chtěla to stihnout, než nastoupí příští měsíc na vysokou. Helsinger to nesl dost špatně.“

Gordon si odkašlal. „Dost mírně řečeno.“

Policistka přisvědčila a jeho sarkasmu nevěnovala pozornost. „Bohužel orgány činné v trestním řízení mohou vycházet z celé řady podobných případů. Podobné vražedné řádění obvykle není dílem okamžiku. Bývá dobře naplánované i provedené. Celá operace nesčetněkrát proběhne v myslí vraha a potom něco – událost jako rozchod nebo životní změna, třeba odchod na vysokou školu – celý plán nastartuje. První obětí bývá obvykle blízká žena. Právě proto se nám ulevilo, když jsme se dozvěděli, že Helsingerova matka dnes ráno odjela z města. Služebně do Charlestonu. Ale způsob, jakým se Helsinger oblékl – černý klobouk, vesta

a opasek, co si před půl rokem koupil na Amazonu –, napovídá, že o provedení celé akce hodně přemýšlel. Tou pověstnou jiskrou byl rozchod, ale myšlenku, plán měl v hlavě už několik měsíců.“

Vražedné řádění.

Tato dvě slova se Andy stále ozývala v hlavě.

„Všechny jeho oběti byly ženy?“ zeptal se Gordon.

„V restauraci seděl muž. Úlomek ho zasáhl do oka. Není jisté, zda o něj přijde, či ne. O to oko.“ Vrátila se k Jonahu Helsingerovi. „O pachatelích těchto trestných činů rovněž víme, že doma instalují výbušná zařízení, aby připravili o život co nejvíc lidí. Proto jsme nechali kolegy z výbušnin pročesat jeho pokoj, než jsme vstoupili dovnitř. Ke klíce měl drátem připevněnou trubicovou bombu. Špatně nastavenou. Asi to nastudoval na internetu. Díkybohu nic nebouchlo.“

Andy otevřela ústa, aby mohla dýchat. Stála tomu chlapovi tváří v tvář. Skoro zabil Lauru. Skoro zabil Andy. Zavraždil lidi. Pokusil se je vyhodit do luftu.

Patrně chodil na střední školu Belle Isle jako Andy.

„Helsinger,“ dumal Gordon. „To jméno mi zní povědomě.“

„Jo, rodina je v bibbském okrese dost známá. Každopádně...“

„Dost známá,“ zopakoval Gordon, ale pronesl ta slova způsobem, který Andy nedokázala rozšifrovat.

Palazzolová ho ale očividně pochopila. Chvíli se s Gordonem navzájem dívali upřeně do očí, potom pokračovala: „Každopádně Jonah Helsinger nechal na posteli pár sešitů ze školy. Většinou plné jeho kreseb. Znepokojivé obrázky, divné. Měl ještě čtyři další pistole, AR-15 a brokovnici. Šestiranný revolver a nůž si nevybral náhodou. A my si myslíme, že důvod známe. V notebooku měl soubor s názvem ‚Plán smrti‘, který obsahoval dva dokumenty a PDF.“

Andy cítila, jak se jí začíná třást celé tělo. Když se včera večer chystala do práce, Jonah Helsingera nejspíš ležel v posteli a nabuzoval se k vražednému řádění.

Palazzolová pokračovala: „PDF je vlastně půdorys restaurace, jaké najdete v architektonickém projektu. Jeden z dokumentů je časový harmonogram, přesný na minutu: vstát tehdy a tehdy, osprchovat se, vyčistit zbraň, natankovat benzin. Ten druhý dokument je deník, kam si Helsingera zapisoval, jak a kdy to provede.“ Znovu se podívala do zápisníku. „První dva cíle měly být Shelly a její matka. Zdá se, že každé pondělí spolu chodily na oběd do Rise-N-Dine. Shelly o tom psala na Facebooku, na Snapchat dávala fotky jídla. Podle pana Barnarda se manželka s dcerou rozhodly, že na tyhle obědy budou chodit celé léto, než Shelly nastoupí na vysokou.“

„Rozhodly se,“ mumlal Gordon, protože všechno v životě těchto dvou žen se už odehrávalo v minulém čase.

„Ano,“ souhlasila Palazzolová. „Helsingera měl v plánu je zabít obě. Rozchod dával za vinu matce. Do deníku si napsal, že je to Betsyina chyba, protože proti němu Shelly štvála, bla, bla, bla. Bláboly. To je jedno, protože my všichni víme, že vinu nese Jonah Helsingera, že?“

„Ano,“ prohlásil Gordon pevně.

Palazzolová mu znovu chvíli významně hleděla do očí a pak je sklopila k poznámkám. „Tohle byl jeho plán: až zabije Betsy a Shelly, vezme si ostatní hosty z restaurace jako rukojmí. Měl tam poznamenaný i čas – 1.16, nebyla to přesná hodina, ale načasování.“ Podívala se na Andy a pak na Gordona. „Takže si myslíme, že si to vyzkoušel na nečisto. Minulý týden asi ve stejnou dobu, kdy dnes došlo ke střelbě, někdo z chodníku prohodil oknem kámen. Čekáme na záznam bezpečnostní kamery. Hlášení dostaly vloupáčky. Prvnímu členovi ochranky z obchodního domu trvalo minutu a šestnáct vteřin, než doběhl do restaurace.“

Tihle členové ochranky byli obvykle policisté mimo službu, kteří střežili luxusní obchody. Andy u nich viděla za pasem zbraně, ale nikdy o tom nepřemýšlela.

Palazzolová pokračovala: „V časovém plánu si Helsinger vyhradil místo na zabití minimálně jednoho dalšího náhodného svědka, aby dal policii najevo, že to myslí vážně. Pak se chtěl nechat policistou zabít. Patrně se mu celý plán přebral v hlavě, když viděl vaši uniformu. Předpokládal, že jste od policie.“ Palazzolová nyní mluvila přímo k Andy. „Od ostatních svědků jsme se dozvěděli, že chtěl, abyste ho zastřelila. Zabití policistou.“

Jenomže Andy nebyla policajtkou.

Vstaň! Dělej svou práci!

A pak Andyina matka řekla: „Zastřel mě.“

„Je to vážně hajzl. Byl. Ten Helsingerovic kluk.“ Palazzolová se stále dívala na Andy. „Máme všechny jeho zápisky. Dokonale si to naplánoval. Věděl, že bude vraždit. Doufal, že umřou i další lidi, kteří otevřou dveře jeho pokoje. Do trubicové bomby nacpal šrouby a hřebíky. Kdyby drát na klice nebyl porušený, do povětří by vyletěl celý dům a všichni, kdo by se zrovna nacházeli uvnitř. Jejich nehty bychom sbírali ob dva bloky dál z bůhvíčeho nebo bůhvíkoho.“

Andy chtěla přisvědčit, ale nemohla se pohnout. Šrouby a hřebíky ve vzduchu. Co člověka vede k tomu, že vytvoří podobné zařízení, nacpe to všechno dovnitř a doufá, že zmrazí nebo zabije lidi?

„Měla jste štěstí,“ obrátila se Palazzolová na Andy. „Nebýt vaší matky, zabil by vás. Byl to fakt hajzl.“

Andy cítila, že se na ni žena dívá, ale nezvedla oči od podlahy.

Hajzl.

Palazzolová to pořád opakovala, jako by bylo v pořádku, že je Helsinger po smrti. Jako by dostal, co si zasloužil. Jako